

Ma különösen nagy szükség van az evangelizációban hiteles tanúságtevőkre – véli Lőrincz Sándor a „Miért hiszek?” beszélgetőkönyv sorozat legújabb köteteinek írója. A Kairosz Kiadó sorozatában a közelmúltban jelent meg beszélgetés Rumszauer Miklós plébánossal, Maczkó Mária énekművésszel, valamint Fábry Kornél kaposfüredi plébánossal.

A Kairosz Kiadó Miért hiszek? sorozatában a közelmúltban jelentek meg Lőrincz Sándor legújabb „beszélgetőkönyvei”. A kaposvári író-újságíró-szerkesztő Rumszauer Miklós plébánost faggatta e népszerű sorozatban. Szívemből ünnepi ének árad címmel Maczkó Mária, a Magyar Örökség- és eMeRTon-díjas, turai születésű énekművészt, valamint Fábry Kornél kaposfüredi plébánost szólaltatta meg - tájékoztatta a Magyar Kurírt Kiss Iván. A megkérdezettek életükről, hitükről, missziós tevékenységükről vallanak.

A szerző úgy véli: különösen nagy szükség van az evangelizációban a hiteles tanúságtevőkre. Isten örömhíre csak úgy terjedhet, ha világi és egyházi személyek közösen szegődnek e misszióra. Lőrincz Sándor szerint mindkét riportalanyából különös erő sugárzik. A szeretetet, a humánus, az irgalom erején túl a karakteres szókimondás és felelősségvállalás is jellemzi a megszólaltatottakat, akik – bár más és más módon, de – ugyanarra tették fel az életüket: Isten országának építése a legfőbb vágyuk. Gondolattal, nyitott szívvel és lélekkel, szóval és gyönyörű népénekekkel vagy éppen gitáros dalokkal. Bátorítva hívőket és nem hívőket, miközben naponta vívják harcukat az ellenoldallal és hárítják el a támadásokat.

Maczkó Mária így vall a Szeretni küldött, Aki megteremtett című kötetben: „Csak a megelégedett ember lehet boldog. Az, aki életében azt teheti, amit nagyon szeret. Én nagyon szeretek énekelni, és nagyon szeretek örömet adni másoknak. Szerencsés alkat vagyok, mert a befelé fordulás helyett – lett volna számos alkalmam erre is, hiszen a tragédiáktól, a vádaskodásoktól, a negatív kritikáktól, az irigységtől én sem maradtam mentes – mindig kinyíltam, és megosztottam derűmet másokkal. Szerintem minden szépet, jót, humánusot és tisztaságot közvetítő művész apostol is; kötelessége hirdetni Jézus Krisztus örömhírét. A boldogság számomra egy darab földi mennyország, percörömök halmaza, Isten ránk sugárzó kegyelme. Boldog elrejtőzés Őbenne, fénylő, megnyílt egekbe-látás. Ha az égi szándék, hogy álmodjunk, alkossunk, újítsunk, boldogságot ígér, akkor én nagyon boldog és elégedett ember vagyok”.

Fábry Kornél plébános egyebek mellett ezt emelte ki a Legyetek tehát irgalmasok! című beszélgetőkönyvben: „Viccesen azt szoktam mondani, hogy bár nincs benne a Bibliában, de Jézus utolsó szavai a mennybemenetel előtt ezek lehettek: „Legyetek normálisak!” Ez alatt azt értem, hogy a keresztények – köztük természetesen a papok is –, csináljanak mindent, amit a többiek, a bűnt kivéve. A papok nem csodabogarak, hanem olyanok, akik nagy kincset őriznek: az Istennel való barátságot. Ezt csak úgy tudjuk megosztani másokkal, ha hiteles életet élünk. Ennek része, hogy jelen legyenek ott is, ahol a mindennapi ember éli az életét. Ahol látják őket, s azt tapasztalják, hogy megállják a helyüket. Legyen az munkahely, család, sportolás, művészet, baráti együttlét, autózás vagy éppen sörözés. Ha ott, az ő szemükben „normálisnak” tűnünk, akkor a szavunkra is jobban odafigyelnek talán.”

/forrás: Magyar Kurír/